

EL MICALET GALÀCTIC

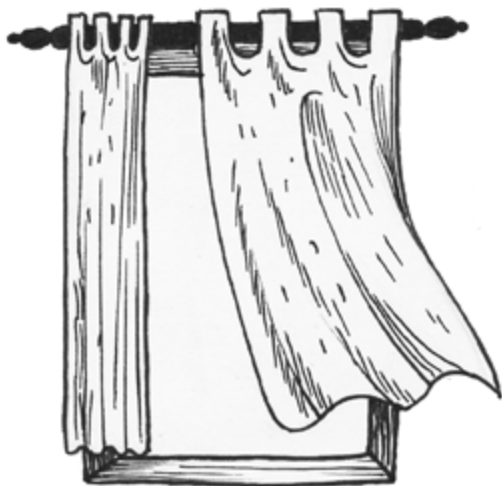
Històries de por

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions d'Aram Delhom

Bàrbara

Ja feia dues setmanes que Florià estava malalt. Tenia una inflamació, en la cama, que no se li acabava de curar i s'havia d'estar al llit. La ferida picava i coïa, i cada vegada que sa mare li canviava les benes, li feia un mal terrible. Però molt pitjor que el dolor era l'avorriment. Quan més s'avorria era de matí, mentre els seus pares treballaven.

Sovint, allà gitat, només se li acudia comptar els punts negres del paper de la paret. O imaginava històries en les quals un xiquet i un gos vivien aventures apassionants.

Sa mare hi tornava al migdia, però quasi sempre

estava massa cansada per a dedicar-se a entretenir el seu fill. I això passava també aquell dia.

Després de dinar, Florià li preguntà:

–Jugues amb mi?

Però ella només va fer que no amb el cap.

Florià va fer cara de mal humor.

–Estar malalt és terrible!

–Ja m'agradaria a mi poder quedar-me una setmana al llit i deixar-me malcriar! –li contestà sa mare.

–Malcriar? –Florià va estar a punt de riure.– Passe mig dia sol. I quan, per fi, hi véns tu, tampoc no tens temps per a mi. No estaria gens malament que em dediques una miqueta del teu temps!

–Avui he tingut un dia molt atrafegat –va dir sa mare.

Florià es mossegà els llavis.

–Així i tot...

–Després, si puc, et faré companyia i et contaré una història –va proposar ella.

–Només una història?

–Una història de por!

–Saps històries de por? –va dir Florià, sorprès.

–No només en sé, sinó que aquesta història em va passar a mi mateixa –va contestar la seua mare.

–Sí, conta-me-la, per favor!

–Després, quan haja llegit el diari i prenga un café.

–És veritat que et va passar una història de por?
–va preguntar Florià amb els ulls brillants, quan sa mare va seure al seu costat, a una vora del llit.

–Sí.

–Jo ja havia nascut?

–Va ser fa tres anys, quan buscàvem pis. Abans que no trobàrem aquest, havíem tingut una altra oferta: un pis de tres habitacions, en una antiga mansió rodejada per un jardí gran i descurat.

–I per què no us hi va quedar?

–D'això, precisament, tracta la història que et contaré.

«El pare havia descobert l'anunci en un diari. El lloguer no era molt car i per això vaig acordar una entrevista amb els antics propietaris, per anar a veure el pis.

La vella casa semblava un castell. Fins i tot tenia una torreta entapissada d'heura. Em va encatar. Ja saps com m'agraden les cases antigues. També em va agradar el jardí, amb aquells arbres tan grans i tan vells. Encuriosida, vaig pujar al primer pis i vaig trucar al timbre.

Després d'una estona, hi vaig sentir unes passes.

Una xiqueta em va obrir la porta. Lluïa una melena negra i arribada que li arribava fins a la cintura i duïa un vestit blanc amb les vores de randa. La seua cara estava molt pàl·lida.

–Vol veure el pis? –em preguntà.

–Sí –vaig dir jo–. No estan els teus pares?

–Vindran de seguida –contestà–, però jo li'l puc ensenyar. Passe, per favor.

Hi vaig entrar.

La xiqueta em va mirar sense poder dissimular la seua curiositat i em va preguntar:

–Vosté té fills?

–Sí, un xiquet.

–I com es diu?

–Florià.

La boca de la xiqueta dibuixà, per primera vegada, un somriure.

–Jo em dic Bàrbara –va dir–. Vinga per ací, li ensenyaré l'habitació dels xiquets.

–Però és que a mi m'agradaria més veure abans les altres habitacions –li vaig comentar.

–No, no –va dir Bàrbara, impacient–. Primer ha de veure l'habitació dels xiquets.

La seua veu em va semblar tan decidida, que la vaig seguir. Em portà a una habitació molt gran, i completament buida, que hi havia al final d'un passadís. Els colors del paper recordaven que aquella havia estat una habitació infantil.

Bàrbara es va acostar a la finestra.

–Ací hi havia la meua taula –va dir–. Quan hi seia, podia veure el castanyer del jardí. El seu fill

també haurà de seure al costat de la finestra. M'ho promet?

–No sé –vaig contestar, amb la veu molt insegura però amb un somriure.

–Per favor!

Em va dirigir una mirada suplicant.

–Bé, si tu ho dius –li vaig dir, per aconseguir-la. «De totes formes –vaig pensar–, si decidim quedar-nos el pis, repartirem les habitacions com més convinga.»

–Allà hi havia el meu llit –va dir, assenyalant la paret del costat de la finestra–. Quan em despertava, hi veia el cel i així sempre sabia si feia bon temps o no.

–Aquest no és el lloc més adequat per al llit –vaig objectar.

Ella em mirà, sorpresa.

–Per què no?

–Tan a prop de les finestres hi sol haver corrents. Podries haver-te refredat.

–Refredar-me? –cridà–. Amb això, insinua vosté que ma mare no m'ha sabut criar?

–És clar que no –li vaig assegurar ràpidament.

–Però vosté ha dit que no és el lloc adequat per a posar un llit.

–Ho he dit sense pensar-ho.

–No torne a dir mai més una cosa tan horrible de ma mare!

De sobte, la seua veu s'havia tornat agra.

—Però si jo no he dit res de ta mare —li vaig contestar.

Amb això, vaig sentir unes veus que venien del passadís.

—Ja han arribat els teus pares —vaig dir, alleugerida, i vaig eixir de seguida de l'habitació.

Un home i una dona s'hi acostaven pel passadís. En veure'ls vestits de negre, em vaig alarmar una miqueta. L'home tenia els cabells tan foscos com la xiqueta i la dona els mateixos ulls grans.

—Ja ha arribat? —preguntà la dona.

—És estrany que la porta estiguera oberta —va dir l'home.

Jo estava a punt de dir-los que la seua filla m'havia obert la porta però, abans que els poguera dir res, ells ja havien entrat en una de les habitacions pròximes a l'entrada.

Aleshores començaren a mostrar-m'ho tot. Em van ensenyar les dues sales d'estar, el dormitori i, finalment, el bany. Ens vam detenir a la cuina, enrajolada amb unes manises antigues, precioses. L'home em va mirar —era tan pàl·lid com Bàrbara— i em preguntà:

—Li agrada el pis?

—Sí —vaig dir jo, entusiasmada—. Té l'encant de les cases antigues, com a mi m'agrada. I, a més, és molt gran.

–Al final del passadís hi ha una altra habitació –va dir l’home–, però ja no hi entrem mai.

–Era l’habitació de la xiqueta –va afegir la dona, amb un filet de veu.

–Ja ho sé! –vaig dir jo, una miqueta estranyada pel misteri amb què parlaven d’aquella habitació.

–Vosté –la dona dubtava–, vosté ha vist aquella habitació?

–Sí, la seua filla me l’ha mostrada.

La dona em va mirar fixament.

–La nostra filla?

–Sí –vaig assegurar jo–. Volia que posara els mobles als mateixos llocs on els tenia ella.

–Com era la xiqueta? –em preguntà l’home.

Em va semblar una pregunta molt estranya.

–Tenia els cabells llargs i negres i duia un vestit blanc, amb les vores de randa.

–Bàrbara! –exclamà la dona. I el seu to de veu expressà un dolor tan intens que vaig notar com se m’encongia el cor.

De sobte, els dos van eixir precipitadament de la cuina i vaig sentir com corrien pel passadís, cridant el nom de Bàrbara.

Em trobava molt incòmoda. No comprenia la seua excitació, però havia comprés que el meuencontre amb Bàrbara els havia pertorbat moltíssim. A poc a poc, vaig eixir de la cuina i els vaig

buscar. S'havien parat a la porta de l'habitació de la xiqueta.

–Bàrbara no està –va dir l'home, amb la veu ronca.

–Però si jo l'he vista –vaig assegurar–. Allà, al costat de la finestra... I em parlava del seu castanyer.

La dona va moure tristament el cap.

–Ha estat una equivocació.

–Estic segura que no!

–Sí, és impossible.

–Però, per què?

–Bàrbara ha mort –va dir l'home.

–Que ha mort? –vaig repetir, sense poder creure-m'ho.

–Va morir fa un mes –m'explicà l'home–, ací, en aquesta mateixa habitació, d'una pulmonia.

–No! –vaig cridar.

La dona i l'home em van mirar i van moure el cap en sentit afirmatiu.

Aleshores, me'n vaig anar d'aquella casa tan de pressa com vaig poder.»

La mare de Florià va fer una pausa. Després, hi va afegir:

–Una setmana després vam trobar aquest pis i ens vam alegrar molt que, en trucar a la porta, no ens obrira un fantasma.

–Bàrbara tenia l'aspecte d'un fantasma? –li preguntà Florià.

–Estava molt pàl·lida i semblava molt dèbil, com una persona que ha estat malalta molt de temps.

–I per què no hi vaig anar amb tu?

–Havies d'anar a l'escola. Bé, ara me n'he d'anar.

La mare de Florià es va alçar.

–Encara he de fer moltes coses.

Florià va sentir com anava cap a la cuina i, poc de temps després, es va escoltar el soroll dels plats que rentava.

–Mamà! –cridà.

–Què vols?

–Bàrbara va morir perquè dormia massa a prop de la finestra?

–No ho sé.

Florià va respirar fondo i cridà:

–Jo també puc agarrar una pulmonia si no em cuides millor!

Sa mare no va contestar. Florià va tancar els ulls i sospirà.

El seu pare arribà a casa a les sis.

–Papà, tu saps alguna història de por?

–Que si sé què? –La veu del seu pare no sonava, precisament, com una veu entusiasmada.

–Una història de por –va dir Florià–. Mai no t'ha passat una història de por?

—Cada dia me'n passa una —contestà el seu pare—. És la història d'un home que arriba a casa cansat i a qui li demanen que conte històries.

—Mira que ets dolent! Segurament creus que passar tot el sant dia gitat és molt divertit!

—No, no ho crec.

El seu pare examinà la cama de Florià.

—Ja estàs millor?

—Sí —digué Florià, desemperesint-se—. Però cada dia estic més avorrit.

—Després de sopar, si puc, et contaré una història.

—Una història de por?

—Si vols passar por... Bé, et contaré la història de Harry.

Després de sopar, el pare de Florià començà el seu relat: